

Arrest

nr. 58 912 van 30 maart 2011
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.-S. VERRIEST loco advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 17 juli 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op 31 juli 2009 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 14 september 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 15 september 2010 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Georgisch staatsburger te zijn, van Georgische origine, en afkomstig uit Tbilisi. Ongeveer vijf jaar geleden begon u een relatie met N.(...) G.(...), van Svanetische origine. Jullie hebben een zoontje samen. U bent nooit officieel gescheiden van uw eerste vrouw met wie u twee kinderen hebt. Uw partner N.(...) is een familielid van Emzak Kvitsiani, de krijgshoofd en lokale machthebber in de Kodori kloof in het noordoosten van de regio Abchazië die in 2006 in opstand kwam tegen de Georgische autoriteiten en sindsdien door hen gezocht wordt. In 2007 werd het bedrijf waarvoor u werkte gesloten. U had problemen met de directeur, omdat u hem nog geld schuldig was. Via vrienden kon u echter een functie in het Georgisch leger bekomen zodat deze persoon u niet meer om geld durfde te vragen. In het leger werd u ingedeeld bij de zogenaamde derde brigade van Kutaisi. U was er verantwoordelijk voor de levering van voorraden en materialen. In juli 2008 was de situatie in de Kodori kloof erg onrustig door acties van Abchazische rebellen. De Georgische regering stuurde daarom troepen naar het gebied waaronder uw brigade. U was gevestigd in de omgeving van het dorp Shapatkvara. Uw partner N.(...) verbleef op dat moment samen met jullie zoontje bij haar familie in dit dorp. Begin augustus 2008 begonnen de beschietingen door Abchazische rebellen en Russische militairen. Op 7 augustus 2008 voerden Russische militairen luchtbombardementen uit. U vertrok onmiddellijk samen met uw partner, zoontje en andere familieleden van uw partner naar de jachthutten in de bergen waar jullie je drie of vier dagen schuilhielden. Na enkele dagen ging u op zoek naar de voorraden van het leger die u achtergelaten had. Omdat u nog steeds uw uniform van het Georgisch leger droeg, werd u gearresteerd door Abchazische rebellen en Russische militairen. Ze brachten u naar hun basis waar u zwaar geslagen werd. Toen de familieleden van uw partner na enkele dagen uit hun schuilplaatsen kwamen, vernam B.(...) A.(...), de neef van Emzak Kvitsiani, dat u gevangen was genomen. Hij slaagde er in om u vrij te krijgen. U bleef bij de familieleden van uw partner in de Kodori kloof. In september 2008 vernam u dan dat u door de Georgische autoriteiten werd beschuldigd van desertie en landverraad wegens uw banden met de familie Kvitsiani. De politie zocht u in Tbilisi. Familieleden en vrienden ondernamen vervolgens verschillende pogingen om uw onschuld aan te tonen. Ze contacteerden hiervoor onder meer de voormalige ombudsman, Sozar Subari. Hun pogingen haalden echter niets uit. Daarop besloot u om het land te verlaten. De broer van uw partner kon voor u een visum bekomen zodat u legaal kon reizen. In juli 2009 vertrok u vanuit de Kodori kloof per wagen naar Sukhumi en vandaaruit reed u verder naar Sotsji in de Russische Federatie. U reisde vervolgens per boot naar Turkije. Daar nam u het vliegtuig naar Wenen, Oostenrijk, waar u overstapte in een ander vliegtuig waarmee u naar België reisde. U kwam op 17 juli 2009 in België aan. U vroeg op 31 juli 2009 asiel aan. Na uw aankomst in België vernam u via de telefoon van uw partner Nato en van uw kinderen dat er nog enkele keren onbekende personen bij hen zijn langsgekomen die op zoek waren naar u.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw Georgische identiteitskaart, uw rijbewijs, een attest d.d. 07/02/2009 van een Georgische NGO, een faxkopie van een attest van het Georgisch leger, een faxkopie van de Georgische identiteitskaart van uw partner N.(...), een faxkopie van de geboorteakte van uw zoontje, een medisch attest d.d. 02/02/2010 opgesteld door Dr. D.(...) E.(...), een attest van een opleiding die u in België gevolgd hebt, en een envelop.

B. Motivering

U verklaarde uw land van herkomst verlaten te hebben, omdat u vervolgd werd door de Georgische autoriteiten die u ten onrechte beschuldigden van desertie en landverraad omwille van uw banden met Abchazische rebellen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u zelf geen enkele poging ondernomen hebt om zich aangaande de evolutie van uw vervolgingsprobleem in uw land van herkomst verder te informeren. U verklaarde dat u in september 2008 door de Georgische autoriteiten officieel in beschuldiging werd gesteld voor landverraad (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 03/09/2010, p. 4). U kon echter in het geheel geen informatie verschaffen over de actuele stand van zaken met betrekking tot deze beschuldigingen tegen u. Zo wist u niet zeker of er al dan niet een rechtszaak werd gehouden, maar dacht u slechts dat dit waarschijnlijk wel gebeurd is. Verder verklaarde u tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat uw partner N.(...) na uw aankomst in België nog twee keer bezoek heeft gekregen van enkele onbekende personen die naar u vroegen. U vermoedde dat ze leden van de Georgische inlichtingendienst waren. U kon deze bezoeken niet precies situeren in de tijd. U dacht enkel dat ze in de maand september gekomen waren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 05/02/2010, p. 3). In uw tweede gehoor was u er trouwens niet meer zeker van hoeveel keer deze personen na uw vertrek uit het land bij uw partner zijn langsgekomen. Toen u vervolgens opnieuw gevraagd werd wanneer ze uw partner opgezocht hebben, dacht u dat ze na de herfst kwamen. U kon niet preciseren in welke maanden ze langskwamen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 03/09/2010, p. 3). Dergelijke vage en incoherente verklaringen zijn weinig aannemelijk te noemen. Te meer daar uit uw verklaringen duidelijk gebleken is dat u vanuit België regelmatig telefonisch contact hebt met uw familieleden in Georgië (zie gehoorverslag Commissariaat-

generaal, d.d. 03/09/2010, p. 2-3). Uw uitleg dat u uw familieleden niet in gevaar wilde brengen door hen via de telefoon vragen te stellen hierover (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 03/09/2010, p. 5), is weinig overtuigend, aangezien er toch andere mogelijkheden bestaan om zich te informeren over de evolutie van uw problemen. Uw verklaring dat advocaten en NGO's in Georgië niet te vertrouwen zijn (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 03/09/2010, p. 5-6) zijn loutere veronderstellingen van uwentwege die u niet hard kan maken. U verklaarde ook dat u er eigenlijk niet aan gedacht had om op een andere manier enige informatie over uw situatie te bekomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 03/09/2010, p. 6). Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen bovendien op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan namelijk verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

Verder kan er op gewezen worden dat uw opeenvolgende verklaringen enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden, incoherenties en vaagheden bevatten.

Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal duidelijk dat B.(...) A.(...), de neef van Emzak Kvitsiani, u in september of oktober 2008 tijdens uw verblijf in de Kodori kloof persoonlijk op de hoogte heeft gebracht van het feit dat u door de Georgische autoriteiten officieel in beschuldiging werd gesteld voor landverraad. Hij vertelde u toen ook dat de politie is langsgekomen op uw domicilieadres in Tbilisi waar uw ex-echtgenote nog steeds woonde. U legde uit dat B.(...) A.(...) dit nieuws van zijn zus in Tbilisi heeft vernomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 05/02/2010, p. 7, 11). In het tweede gehoor stelde u daarentegen dat familieleden van uw partner Nato u in de Kodori kloof kwamen opzoeken en dat u van hen vernam dat u officieel in beschuldiging werd gesteld. U kon evenwel niet zeggen wie deze personen precies waren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 03/09/2010, p. 9). Toen u vervolgens met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, had u hier geen afdoende uitleg voor. U beweerde dat het inderdaad mogelijk is dat B.(...) A.(...) u hiervan op de hoogte heeft gebracht, maar dat u het zich niet meer herinnerde (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 03/09/2010, p. 9). Deze uitleg is echter weinig overtuigend. Het is immers weinig aannemelijk dat u zich niet zou herinneren wie u van deze zwaarwichtige feiten op de hoogte bracht.

U stelde voorts dat familieleden en kennissen van uw partner N.(...) getracht hebben om uw onschuld te bewijzen. Zo zou onder meer de voormalige ombudsman, S.(...) S.(...), zich met uw zaak hebben beziggehouden. U kon echter niet zeggen welke concrete pogingen deze persoon dan ondernomen heeft. U verklaarde slechts dat hij met invloedrijke personen heeft gesproken, maar u wist niet eens wie die personen waren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 03/09/2010, p. 6). Uw uitleg dat u hierover niet met S.(...) S.(...) zelf gesproken hebt (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 03/09/2010, p. 6), is niet aannemelijk. U legde weliswaar een attest voor afkomstig van een NGO in Tbilisi waarin gesteld wordt dat u ten onrechte beschuldigd werd van desertie. In verband met dit document kan echter worden opgemerkt dat u onaannemelijk weinig informatie kon geven over de manier waarop u dit document bekomen hebt. U dacht dat S.(...) S.(...) zelf deze organisatie gecontacteerd heeft voor u, maar daar was u helemaal niet zeker van. U kon zelfs niet met zekerheid zeggen of het nu de broer van uw partner N.(...) was die u dit document in handen heeft gegeven (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 03/09/2010, p. 6-7). Dergelijke vage verklaringen aangaande de herkomst van het attest doen toch afbreuk aan de bewijswaarde ervan. U beweerde verder dat andere kennissen met een bepaald parlamentslid over uw problemen gesproken hebben. U wist echter niet of ze daarnaast nog andere personen of organisaties gecontacteerd hebben (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 03/09/2010, p. 7). Gezien de ernst van de beschuldigingen tegen u kan redelijkerwijs verwacht worden dat u beter op de hoogte zou zijn van de pogingen die door uw familieleden en kennissen ondernomen werden om uw onschuld te bewijzen.

Dergelijke tegenstrijdige, incoherente en vage verklaringen aangaande feiten die toch betrekking hebben op de kern van uw asielrelaas ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

U haalde ook geheugenproblemen aan waardoor u zich bepaalde zaken niet meer zou herinneren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 05/02/2010, p. 3-4) en legde ter staving van deze problemen een medisch attest voor. Er dient echter te worden opgemerkt dat er begrip kan worden opgebracht voor de eventuele psychische moeilijkheden die u zou hebben, maar dit attest is geenszins van die aard dat het een verklaring kan bieden voor de vastgestelde tegenstrijdigheden,

incoherenties en vage verklaringen. Bovendien toont dit attest niet aan dat er een direct verband zou bestaan tussen deze psychische moeilijkheden en de door u aangehaalde elementen van uw asielrelaas. Dit attest vermog bijgevolg niet om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Uw Georgische identiteitskaart en uw rijbewijs bevatten louter persoonsgegevens die hier niet in twijfel getrokken kunnen worden. Aan de faxkopies van de Georgische identiteitskaart van uw partner en van de geboorteakte van uw zoontje, kan geen enkele bewijswaarde gehecht worden, aangezien gefaxte documenten gemakkelijk te vervalsen zijn. Hetzelfde kan gezegd worden van de faxkopie van het attest van het Georgisch leger. Bovendien kan dit attest de door u aangehaalde problemen niet staven, aangezien het enkel bevestigt dat u als militair in juli 2008 naar de conflictzone gestuurd werd wat hier niet direct in twijfel wordt getrokken. Het attest van een door u gevolgde opleiding in België bevat geen informatie die afbreuk kan doen aan bovenstaande vaststellingen. De envelop tenslotte toont enkel aan dat u in België post ontvangt van uw broer Z.(...) in Griekenland.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoeker betoogt omtrent zijn pogingen om zich te informeren over de evolutie van zijn problemen dat zijn partner een familielid is van Emzak Kvitsiani, een lokale machthebber in de Kodorikloof die wordt gezocht door de Georgische autoriteiten wiens zuster momenteel zelfs nog altijd in de gevangenis zit. Daarom is het volgens verzoeker nogal logisch dat zijn partner geen informerende vragen kan stellen aan de Georgische autoriteiten over de zaak tegen verzoeker, temeer daar er reeds vertegenwoordigers van de Georgische autoriteiten bij haar waren langsgesproken op zoek naar verzoeker. Wanneer zij informatie zou trachten in te winnen, zullen er nog meer problemen ontstaan. Verzoeker en zijn partner of zijn familie kunnen dus dergelijke stappen niet ondernemen. De familie van de partner van verzoeker heeft reeds verschillende dingen geprobeerd om hem te helpen toen hij nog in Georgië verbleef, maar dit heeft niet geholpen zodat het duidelijk is dat zij op niemand een beroep kunnen doen om bescherming voor verzoeker te krijgen in Georgië. Verzoeker oppert dat er onvoldoende rekening werd gehouden met de mate waarin verzoeker de mogelijkheid had om informatie in te winnen gelet op het feit dat de familie van zijn partner als vijandig ten aanzien van de Georgische autoriteiten wordt beschouwd. Volgens verzoeker wordt evenmin voldoende rekening gehouden met zijn psychologische problemen die worden aangetoond door een medisch attest. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat het attest geen verklaring biedt voor de vastgestelde tegenstrijdigheden, incoherenties en vaagheden en er geen rechtstreeks verband tussen beide bestaat. Verzoeker wijst echter op het medisch attest dat hij aan zijn verzoekschrift toevoegde en waaruit blijkt dat hij lijdt aan een ernstige depressie met psychotische symptomen, slaapstoornissen, epilepsie, post-traumatische kleine aanvallen en een post-traumatische stressstoornis. Hierdoor vertoont hij een soort psychisch vluchtgedrag waardoor hij probeert zo weinig mogelijk aan de problemen te denken en schrik heeft om nog meer slecht nieuws te vernemen uit zijn land van herkomst. Om die reden is het volgens verzoeker normaal dat hij de bezoeken van onbekende personen die naar hem op zoek waren niet precies in de tijd kan situeren. Verzoeker stelt dat hierbij rekening dient te worden gehouden met het verstrijken van de tijd tussen de twee gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, maar ook met zijn psychische problemen. De medicatie die verzoeker neemt ter behandeling van zijn psychische problemen hebben noodzakelijkerwijze een impact op zijn geheugen en zijn gemoedstoestand. Er kan van verzoeker niet meer worden verwacht dan dat hij zijn best doet om de bezoeken te situeren. Er kan niet worden ingezien in welke mate verzoeker vaag zou zijn gebleven aangezien het geen incidenten betreft die verzoeker persoonlijk heeft meegemaakt. Verzoeker oppert dat helemaal niet wordt gemotiveerd waarom de psychische problemen de vaagheden en incoherenties niet zouden kunnen verklaren. Hij verwijst hierbij naar de 'Handbook on Procedures and criteria' (Proceduregids) van het UNHCR waarin gesteld wordt dat personen met mentale

gezondheidsproblemen een specifieke behandeling van hun asielaanvraag kunnen vragen waarbij andere gehoor technieken kunnen worden gebruikt waarbij de graad van angst van de asielzoeker in aanmerking moet worden genomen en meer nadruk dient te worden gelegd op de objectieve omstandigheden in plaats van op de verklaringen gedaan door verzoeker. Verzoeker verwijst hierbij naar punt 206, 210 en 212 van de Proceduregids en stelt dat een dergelijk onderzoek door de verwerende partij niet werd gevoerd. Volgens verzoeker wordt in de bestreden beslissing onvoldoende gevolg gegeven aan de medische vaststellingen uit het medisch attest. Verzoeker suggereert dat hij had moeten worden onderzocht door de Psy-supportcel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met het oog op advies. Hij benadrukt dat zijn psychologische problemen wel degelijk een invloed hebben op zijn mogelijkheid om zijn relaas naar voor te brengen. Verzoeker vraagt om die reden in ondergeschikte orde dat het dossier zou worden teruggestuurd naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor een onderzoek door de psy-supportcel.

In een tweede middelonderdeel gaat verzoeker in op de tegenstrijdigheid met betrekking tot de personen via wie hij op de hoogte werd gebracht van het feit dat hij officieel in beschuldiging was gesteld wegens landverraad. Verzoeker stelt dat hij dit misverstand betreurt en legt uit dat het misverstand is ontstaan door het feit dat hij wel degelijk in september of oktober 2008 tijdens zijn verblijf in de Kodorikloof werd bezocht door B.A. die hem op de hoogte bracht van het feit dat hij in beschuldiging werd gesteld voor landverraad en dat B.A. dit vernomen had van zijn zus in Tbilisi. Toen verzoeker dit bezoek kreeg van B.A. waren zijn partner, N., en de zus van B. aanwezig en namen zij ook deel aan het gesprek, wat de oorzaak is van het misverstand. Opnieuw verwijst verzoeker naar zijn psychologische problemen en oppert hij dat de beslissing moet worden vernietigd en teruggestuurd naar de commissaris-generaal voor verder onderzoek.

In een derde middelonderdeel gaat verzoeker in op de pogingen die werden ondernomen om zijn onschuld te bewijzen. Verzoeker werpt op dat hij niet persoonlijk in contact is getreden met de voormalige ombudsman en hij niet aan zijn familie van naaldje tot draadje heeft gevraagd wat de voormalige ombudsman precies gedaan heeft. Voor verzoeker was het enkel van belang te weten dat die persoon hem niet kon helpen. Over het feit dat verzoeker onaannemelijk weinig informatie kon geven over de manier waarop hij het attest van een NGO in Tbilisi had verkregen, stelt hij dat het de ombudsman is die via zijn moeder en zijn partner de NGO heeft gecontacteerd. Volgens verzoeker betreft de wijze waarop het attest werd verkregen een detail en hechtte hij veel meer belang aan zijn doodsangst om nog in Georgië te blijven. Verzoeker wijst wederom naar de gids van het UNHCR die aandringt om dossiers van mensen met mentale problemen omzichtiger te beoordelen en meer aandacht te besteden aan de objectieve elementen. Verzoeker wijst er ook op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten om bepaalde objectieve informatie na te trekken, zoals de informatie vervat in het attest van de NGO, hoewel dit attest de beschuldiging van landverraad bevestigt. Verzoeker stelt verder dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onvoldoende rekening heeft gehouden met de grote risico's die de familieleden van de partner van verzoeker lopen wanneer zij bijkomende informatie zouden moeten verzamelen. Verzoeker kondigt aan dat hij zal trachten om bijkomende informatie te bekomen. Hij besluit dat hij als landverrader en deserteur gelinkt wordt aan een staatsgevaarlijke familie in Abchazië en omwille van die reden vervolging riskeert.

2.2. Het middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 52 van de vreemdelingenwet. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden geachte rechtsregel of –beginsel wordt aangeduid alsook de wijze waarop die rechtsregel of dat beginsel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, vr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Verzoeker zet niet uiteen op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52 van de vreemdelingenwet schendt. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing helemaal niet werd genomen op grond van artikel 52 van de vreemdelingenwet, waardoor het *in casu* niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.3. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de rechtsmiddelen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele

motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. De bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, is gestoeld op de vaststelling dat verzoeker onvoldoende pogingen heeft ondernomen om zich verder te informeren over de evolutie van zijn vervolgingsproblemen in zijn land van herkomst. Hij wist niet of er een rechtszaak werd gehouden en kon de bezoeken van onbekenden waarvan verzoeker vermoedde dat het leden van de Georgische inlichtingendienst waren, bij zijn partner niet in de tijd situeren. Verzoeker had ook verzuimd zich telefonisch of anderszins te informeren over zijn situatie. Daarnaast stelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast dat verzoeker een aantal tegenstrijdige verklaringen aflegde. Zo verklaarde verzoeker tijdens zijn eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat B.A., de neef van Emzak Kvitsiani, hem op de hoogte bracht van het feit dat hij door de Georgische autoriteiten in beschuldiging werd gesteld van landverraad, terwijl hij bij zijn tweede gehoor stelde dat het familieleden van zijn partner waren die hem hiervan op de hoogte hadden gebracht. Verder verklaarde verzoeker dat de voormalige ombudsman, S.S., zich met zijn zaak had beziggehouden, maar kon niet verduidelijken welke concrete stappen deze heeft ondernomen. Verzoeker beschikt over een attest van een NGO waarin gesteld wordt dat hij ten onrechte wordt beschuldigd van desertie, maar verzoeker kan niet verhelderen hoe dit document in zijn bezit was geraakt. Verzoeker blijkt tenslotte weinig op de hoogte van de pogingen die zijn familieleden en kennissen zouden hebben ondernomen om zijn onschuld te bewijzen. Aangezien verzoeker dergelijke vage verklaringen aflegt, wordt de algemene geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ondermijnd. Verzoeker haalde geheugenproblemen aan om zijn gebrekkige verklaringen te rechtvaardigen en staaft deze met medische attesten, maar de commissaris-generaal stelt vast dat het attest geen verklaring kan bieden voor de vastgestelde tegenstrijdigheden, incoherenties en vage verklaringen en evenmin aantoonst dat er een direct verband zou bestaan tussen de psychische moeilijkheden en de door verzoeker aangehaalde elementen. De commissaris-generaal besluit met de vaststelling dat het onderzoek van de documenten die verzoeker heeft voorgelegd niets wijzigt aan de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

2.5. Van een asielzoeker mag in redelijkheid worden verwacht dat deze zich op zijn minst informeert naar de stand van zaken en geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Verzoeker gaf blijkens de gegevens van het administratief dossier aan dat hij regelmatig (telefonisch) contact had met mensen in Georgië (stuk 7, gehoorverslag CGVS I 05/02/2010, p. 3). Bijgevolg mag van hem worden verwacht dat hij toch meer nauwkeurige informatie kan verstrekken over de evolutie van zijn problemen. Verzoekers rechtvaardiging dat hij contacten vermijdt (stuk 5, gehoorverslag CGVS II, 03/09/2010, p. 5) en zijn ongestaaft betoog dat hij geen informatie wil inwinnen om geen verdere problemen voor zijn familieleden te veroorzaken, waarmee hij zijn beweringen uit zijn gehoor herhaalt (stuk 5, gehoorverslag CGVS II, 03/09/2010, p. 5), kan bezwaarlijk worden aanvaard als rechtvaardiging voor zijn totale gebrek aan informatie over de actuele evolutie van zijn persoonlijke situatie. Indien verzoeker werkelijk geen problemen zou willen veroorzaken voor zijn familie, mag worden verwacht dat hij via neutrale instanties, zoals een advocaat of een NGO informatie inwint. Verzoeker verklaarde hieraan nog niet te hebben gedacht (stuk 5, gehoorverslag CGVS II 03/09/2010, p. 6). Verzoekers nalatige handelingen wijzen op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn problemen.

2.6. Verzoeker kan niet in het minst worden bijgetreden waar hij stelt dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening hield met zijn psychische problemen die worden aangetoond door het medisch attest. In de bestreden beslissing wordt hierover immers het volgende gesteld: *“U haalde ook geheugenproblemen aan waardoor u zich bepaalde zaken niet meer zou herinneren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 05/02/2010, p. 3-4) en legde ter staving van deze problemen een medisch attest voor. Er dient echter te worden opgemerkt dat er begrip kan worden opgebracht voor de eventuele psychische moeilijkheden die u zou hebben, maar dit attest is geenszins van die aard dat het een verklaring kan bieden voor de vastgestelde tegenstrijdigheden, incoherenties en vage verklaringen. Bovendien toont dit attest niet aan dat er een direct verband zou bestaan tussen deze psychische moeilijkheden en de door u aangehaalde elementen van uw asielrelaas. Dit attest vermag bijgevolg niet om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen.”* Uit dit medisch attest (stuk 17, Documenten, medisch attest) kan trouwens geenszins worden afgeleid dat verzoeker psychisch vluchtgedrag zou vertonen, noch dat de medicatie die hij neemt een impact heeft op zijn geheugen en gemoedstoestand, zoals verzoeker beweert. Bijgevolg kan hij het medisch attest niet aangrijpen om de vaagheid van zijn verklaringen te verklaren of om te rechtvaardigen waarom hij de bezoeken van onbekenden personen bij zijn partner niet in de tijd kan situeren. Het verstrijken van de tijd tussen de

twee gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, kan evenmin als verschoning worden aanvaard aangezien verzoeker reeds tijdens het eerste gehoor aangaf over zijn initiële versie weinig zeker te zijn (stuk 7, gehoorverslag CGVS I 05/02/2010, p. 3).

2.7. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn verklaringen beïnvloed worden door zijn psychische problemen. Hieruit volgt dat er geen reden is om de suggestie van verzoeker te volgen, waarbij hij verwijst naar een aantal paragrafen uit de Proceduregids van het UNHCR als grond om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met het oog op een advies van de Psychosociale ondersteuning.

2.8. Waar verzoeker in een tweede middelonderdeel het misverstand met betrekking tot de vraag wie hem op de hoogte bracht van het feit dat hij in beschuldiging werd gesteld wegens landverraad betreurt en uitlegt dat zowel B.A. als zijn partner en de zus van B.A. aanwezig waren tijdens het gesprek waardoor het misverstand is ontstaan, merkt de Raad op dat het bevreemdend is dat verzoeker niet met grotere zekerheid kan zeggen via wie hij op de hoogte werd gebracht van het feit dat hij officieel in beschuldiging werd gesteld, wat toch een essentieel gegeven is in het kader van zijn asielrelaas. Bovendien vindt verzoeker *a posteriori* verklaring met betrekking tot de aanwezigheid van verschillende verwanten tijdens het gesprek niet in het minst steun in de gehoorverslagen (stuk 7, gehoorverslag CGVS I 05/02/2010, p. 7; stuk 5, gehoorverslag CGVS II, 03/09/2010, p. 9) en weerlegt het de vastgestelde tegenstrijdigheid niet. Ook hier verwijst verzoeker naar zijn psychologische problemen, waarbij kan verwezen worden naar wat hierboven in dit verband werd gesteld. De Raad stelt ook vast dat verzoeker zijn stelling dat hij officieel in verdenking werd gesteld van landverraad met geen enkel concreet overtuigingsstuk kan staven, wat, in combinatie met zijn weinig standvastige verklaringen, de geloofwaardigheid van zijn relaas verder aantast.

2.9. Verzoekers betoog dat hij niet persoonlijk contact heeft opgenomen met de voormalige ombudsman en dat hij zijn familieleden hierover niet in detail heeft bevraagd, heft de vaagheid van zijn verklaringen over de pogingen die werden ondernomen om zijn onschuld te bewijzen geenszins op. Er werd immers duidelijk vastgesteld dat hij onaannemelijk weinig weet over deze pogingen (stuk 5, gehoorverslag CGVS II, 03/09/2010, p. 7). Verzoeker bestempelt de wijze waarop hij in het bezit kwam van het attest van een NGO dat hij heeft neergelegd (stuk 17, Documenten, Attest NGO Georgië) als een detail, maar hij verliest uit het oog dat dit document het enige originele stuk betreft dat zijn bedenkelijke verklaringen zou kunnen schragen. Om die reden mag van verzoeker worden verwacht dat hij nauwkeurig kan uiteenzetten hoe hij in het bezit is geraakt van dit document. Verzoeker tracht de ernst van zijn onwetendheid te nuanceren door nogmaals te verwijzen naar zijn psychologische toestand. Zoals reeds eerder gesteld, kan deze rechtvaardiging niet worden aanvaard. De Raad wijst er ook op dat documenten in feite slechts bewijswaarde hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen, hetgeen in casu niet het geval is. De commissaris-generaal kon op grond van het geheel van de vastgestelde vaagheden en tegenstrijdigheden rechtsgeldig tot het besluit komen dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is waardoor hij niet in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling.

2.10. De Raad stelt vast dat verzoeker geen specifieke elementen aanbrengt met betrekking tot de subsidiaire bescherming. Nochtans vraagt verzoeker in fine van zijn verzoekschrift om hem deze toe te kennen. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas, kan hij zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.11. Er werd geen schending aangetoond van artikel 48/3 of 48/5 van de vreemdelingenwet. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een

reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. TAMBORIJN